

اصول و قواعد توانبخشی در بیماریهای اعصاب و نورولوژیکی در سالمندی

پروفیسور طاهر زندی

رئیس بخش طب سالمندان دانشگاه ایالتی نیویورک

چکیده

واژه توانبخشی در راستای فعالیتهای پزشکان و دیگر اعضای تیم توانبخشی فقط چند صباحی است که در مورد سالمندان بکار می‌رود، در سالهای ۱۹۹۰ در امریکا مراکز توانبخشی و یا حتی در نوعی مراکز Sub - awite توانستند با در نظر گرفتن تواناییهای سالمندان به جای ناتوانیهای آنها، از یک پدیده به ظاهر منفی، فرایندی کاملاً مثبت بوجود آورند. در این مقاله، راه کارهای توانبخشی در سالمندی را مرور خواهیم کرد. علاوه بر آن، بر انواع متدهای توانبخشی در رابطه با چند نوع بیماری اعصاب و نورولوژیکی سالمندان که درجهٔ پدیداری بالایی دارند، مروری هرچند مختصر خواهیم داشت.

واژه‌های کلیدی: توانبخشی - بیماریهای اعصاب و نورولوژیکی - سالمندی

دیدگاهی مثبت و با کشهای امیدوارکننده‌تری مواجه است. در هر حال توانبخشی سالمندی، در رابطه با ضایعات ناشی از مشکلات اعصاب و روان و نورولوژیکی بایستی با بردباری و نگرشهای مثبت توأم باشد. توانبخشی در حرکت به سوی ایجاد زندگی با کیفیت بهتر باید ۶ نکتهٔ مهم را در نظر بگیرد.

۱- دوره اثبات ضایعات و مشکلات

تیم توانبخشی بایستی در نظر داشته باشد که تغییرات به ظاهر محدود در اعصاب و روان و سیستم عصبی سالمندان می‌تواند توأم با مشکلات چند جانبی باشد. مثلاً در بیماران با ضایعه سکنه، حرکت و تکاپو می‌تواند یکی از خواسته‌های بیمار و دیگر افراد خانواده او باشد، ولی در حقیقت کاهش

توانبخشی در گروه سالمندان به واسطه سه فرآیند، همیشه درگیر با مسایل و مشکلات فراوان بوده است، این سه فرآیند عبارتند از:

۱- مسایل بیولوژیکی (کم شدن حرکات ماهیچه‌ای، کاهش فعالیتهای قلبی عروقی و تنفسی و دیگر تغییرات نظیر آن)
۲- مسایل روان شناختی (سالمند متهم به عدم توانایی یادگیری و مشکلات حافظه است)

۳- مسایل اجتماعی (سالمندی یک پدیده صنفی تلقی می‌شود)

از این رو، سالمند قبل از اینکه حتی بتواند اولین قدم را به سمت توانبخشی بردارد، خود را با سه بعد منفی روبه‌رو می‌بیند، حال آنکه توانبخشی در کودکی یا جوانی معمولاً با